

Đề bài

Em hãy kể lại một lần đối xử không tốt với người khác khiến em hối hận.

Bài làm

Gửi đến bạn – điều còn lại tốt đẹp trong tôi!

Xin lỗi vì tôi chưa bao giờ tin rằng bạn tồn tại ngay cả khi tôi cảm nhận được có một cái gì đó ẩn sâu trong trái tim tôi, cái đó khiến tôi mất ngủ suốt đêm, cái đó khiến tôi bồn chồn, day dứt sau việc tôi đã làm.

* * *

Tôi gặp nó, thằng bé ngồi dưới gốc cây phượng trong sân trường, nó đang đếm tiền từng tờ một, vẻ say mê, đôi mắt ánh lên niềm vui khó tả. “Á! Chắc là cu cậu chôm của bố mẹ tiền bán hàng đây rồi” tôi nghĩ vậy đẩy bạn ạ. Rồi lũ con trai chúng tôi khích nhau xem đứa nào lấy được tiền của thằng bé. Tất nhiên rồi, bao giờ cũng là tôi, tôi “dũng cảm”, tôi “mạnh mẽ” nhất mà. Thế là tôi làm việc đó, cái việc mà bọn chúng tôi gọi là “trần lộn học đường”. Thằng bé lúc đầu ngạc nhiên, sau thì dường như hiểu ra tất cả, nó nhìn tôi bằng con mắt đau khổ và đầy căm phẫn. Tôi còn học được trong ánh mắt nó một nỗi tuyệt vọng. Một thoáng bối rối thoáng qua nhưng không đủ để tôi chấm dứt hành động xấu xa đang làm.

Bạn ạ! Đêm hôm ấy tôi đã không ngủ được. Vì bạn đấy, thỉnh thoảng bạn lại đến “quấy rầy” tôi trong giấc ngủ. Như đã nói, tôi trần trọc suốt đêm. Từ sân thượng, tôi ngắm nhìn lên mặt trăng, vẻ đẹp thánh thiện của chị Hằng. Bất giác, hình ảnh thằng bé đó lại hiện lên trong tôi.

Rồi một hôm, tôi gặp lại nó, từ xa thôi. Tôi không dám tin vào mắt mình, thằng bé hôm nọ đang đứng trước cửa hàng đồ chơi, nơi tôi vẫn được bố mẹ chở đến đây mua đồ chơi. Nó chỉ dám đứng nhìn qua cửa kính, ngấp ngừng, trên vai còn cõng một đứa trẻ lớn hơn nó. Lưng nó oằn xuống, dường như không chịu nổi sức nặng quá lớn. Tôi bước nhẹ nhàng, lại gần thằng bé, nấp vào bức tường bên cạnh cửa hàng và lắng nghe: “Tiếc quá anh nhỉ? Giá như còn số tiền đó, em sẽ mua cho anh chiếc xe tăng xanh lục đằng kia nhưng không sao, chỉ một tuần rửa chén thuê anh sẽ có nó mà”. Thằng anh cười hi hi, một cách hồn nhiên, bâng quơ nhìn mọi người đứng xung quanh rồi nhắc lại “xe tăng, xe tăng”. Còn tôi đứng sững nép vào góc tường, không động đậy. Và tôi biết bạn đã đến. Bạn đến đột ngột quá khiến bất giác tôi thấy mình có tội, tôi rùng mình như có luồng gió lạnh ủa vào trong lòng. Tôi bỏ chạy về nhà và cũng không biết trên đường về tôi có khóc hay không nữa.

Về đến nhà, tôi đóng cửa phòng suy nghĩ. Tôi nghĩ đến những việc tôi đã làm, tự hỏi những nạn nhân của tôi có ai giống như hoàn cảnh của thằng bé ấy nữa không? Liệu tôi có bị ông trời trừng phạt không? Có thể điều đó chưa xảy ra nhưng giờ tôi đã bị bạn trừng phạt, bạn dày vò tôi, bạn vây quanh lấy tôi trong mỗi bước đi, trong mỗi hành động. Tôi không đi chơi đêm, xem video như mọi hôm nữa, tất cả thời gian tôi đều dành để suy nghĩ về số phận của tôi, của những đứa trẻ và cả đời nghèo.

Tôi sinh ra và lớn lên trong một gia đình giàu có. Ngay từ nhỏ, tôi đã được sống trong vòng tay yêu thương, đùm bọc của ba mẹ, tôi chưa bao giờ phải lo lắng, bận tâm vì bất kì một sự thiếu thốn nào. Vậy mà tôi đã hư hỏng, thật đáng trách phải không bạn? Tôi đã làm khổ không biết bao nhiêu người, ba mẹ, thầy cô, bạn bè... và cả anh em thằng bé ấy. Thậm chí tôi cũng không nhớ số tiền vừa trăn lột tiêu vào việc gì. Với tôi, số tiền ấy chẳng quan trọng song đã làm mất cơ hội thực hiện ước mơ của thằng bé, càng nghĩ tôi càng giận mình, càng ân hận.

Đêm hôm nay, ba tôi mở ti vi xem thời sự, tôi cũng ngồi đấy, cùng xem với ba phóng sự về trẻ em ở I Rắc. Ba tôi ngạc nhiên về hành động bất thường ấy của tôi nhưng tôi không quan tâm. Tôi dán mắt vào ti vi và cảm nhận sự đói nghèo sau chiến tranh trút lên đầu trẻ em I Rắc.

* * *

Riêng với hoàn cảnh của thằng bé nợ, tôi đã cố gắng tìm hiểu và biết rằng gia đình nó rất nghèo. Ba nó nằm liệt giường do không có tiền mổ tim, một mình mẹ nó phải tươm trải nuôi sống cả gia đình. Còn nó, nó phải ngày ngày, chăm sóc thằng anh bệnh tật ngớ ngẩn. Mới đây, nhà nó được chính quyền địa phương cấp cho một căn nhà mới. Ba nó cũng được một bác sĩ tình nguyện mổ tim miễn phí. Ôi! Bạn biết không? Vị bác sĩ ấy là ba tôi đấy, ba tôi thật tốt bụng, nhân ái làm sao. Thế mà tôi đã định bàn với ba tôi tìm cách chữa bệnh cho ba thằng bé. Tôi đã đến muộn một bước, nhưng bạn ơi còn nhiều lắm những trường hợp cần chúng ta giúp đỡ.

À! Còn một việc cuối cùng tôi phải thực hiện. Tôi sẽ nói thật với ba mẹ về những việc tôi đã làm và cầu mong sự tha thứ. Tôi sẽ xin mẹ tiền để trả lại cho thằng bé. Sao tôi thấy xấu hổ quá! Cả tiền trả nợ tôi cũng không có thì làm sao nói đến việc giúp đỡ nó. Chắc là ba mẹ tôi sẽ vui vẻ nhận lời cũng như tha thứ cho tôi vì một đứa con hư hỏng đã biết nghĩ. Chao ôi! Tôi muốn gặp mặt thằng bé ấy quá, tôi muốn nhìn thấy nó chăm sóc người anh bệnh tật, chia sẻ với nó những nặng nề, thiếu thốn trong cuộc sống.

Ngày mai, tôi sẽ đến nhà nó, đường hoàng bước vào khoảng sân nhỏ, nói lời xin lỗi.

Và bạn ơi, bạn hãy ở mãi trong tôi để giúp tôi là một con người có ích cho đời.

Đỗ Hạ My

(Bài đoạt giải ba quốc gia cuộc thi viết thư cho UPU lần thứ 33)